

mig, at vi kunne indgå i et stort samlet forlig om finansloven. Så der er forskellige variationer i det. Vi vil gå ind og påvirke nogle ting, hvis vi kan få noget fornuftigt ud af det. Men vi vil ikke tage medansvar for de dér dårligdomme, som hr. Kramer Mikkelsen nævner.

Så kan man sige, at så skal vi vel ikke til at diskutere, om vi skal stemme for eller imod den endelige finanslov. Der har selv Socialdemokratiet sagt, at man stemmer for finansloven i den sidste ende. Det tror jeg også vi har planer om. Det plejer vi at gøre.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Det er rigtigt, det er traditionen, og det skal jeg selvfølgelig også fastholde.

Jeg ønsker blot at få konstateret, at man ikke støtter den regerings finanslov – det kan godt være, at man stemmer for den på knappen til sidst, men man støtter ikke den regering, som man i valgkampen anbefalede, og som man gik til dronningen og anbefalede. Det synes jeg da er rart for vælgerne at vide. Det må også være rart at vide for de mennesker, der har stemt på Kristeligt Folkeparti.

Jeg synes, det er rart, at Kristeligt Folkeparti kommer på plads i dansk politik – dér, hvor de skal være.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Vi sagde allerede før valget, mens vi pegede på regeringen, at vi ikke kunne indgå i en finanslovaftale, der indeholdt den beskæring i ulandsbistanden, som den samme regering, som vi pegede på, gennemførte.

Når vi har det problem er det jo, fordi vi midterpartier altså skal vælge mellem pest og kolera – man kan da selvfølgelig også bruge pænere ord om de to muligheder. Men der er jo bare det – og det synes jeg i øvrigt er et parlamentarisk demokratisk problem i Danmark – at midten er for smal. Vi ville jo meget hellere kunne pege på en statsminister fra et af midterpartierne, men det har vi ikke anset for værende realistisk, og derfor måtte vi altså vælge.

Kl. 19.00

Vi syntes, at vi trængte til et skifte. Vi har fået et skifte. Det er ikke blevet helt så behageligt, som vi kunne ønske, men der bliver jo valg igen, og det tror jeg da også at denne her regering er bevidst om. Og det kan da også påvirke den po-

litik, den kan føre, at der bliver valg igen senest om 4 år. Så det er dér, situationen er.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Vi går videre i ordførerrækken. Hr. Tórbjörn Jacobsen.

Tórbjörn Jacobsen (TF):

Hr. Anders Fogh Rasmussen kom, så og sejrede. Det politiske establishment på Færøerne lå i næsegrus beundring for denne borgerlige ridder, da han gjorde sit indtog på de stormomsuste øer i årets første måned.

De, der ikke skraldgrinede, græd – ikke af sorg, men af betingelsesløs beundring. Efter dette statsministerielle raid var der ingen, der tvivlede på, at der var sket et slags skifte om end ikke en storpolitisk metamorfose i den danske politik vedrørende Færøerne.

Det, der blev kaldt et systemskifte i Danmark efter folketingsvalget, medførte i hvert fald et kosmetisk tøbrud i den efterhånden fastlåste situation imellem landene. En 4-årig politisk isvinter imellem nationerne, jengrebet fra den forgangne valgperiode, har mistet kraften og bliver helst forevigt i historiebøgerne på behørig vis.

Imens lægestriden i Klaksvik kørte for fulde omdrejninger, blev jeg født i en hospitalsseng i Ærøskøbing, blev døbt ved den hvide font i Marstal Kirke og trådte mine første barnesko i dette særegne maritime miljø inden afrejsen til Færøerne – den genetiske hjemstavn.

Og da dette er min jomfrutale her i Tinget, er det nok også på sin plads, at jeg redegør for det politiske ståsted, jeg er blevet valgt ind i dette høje Ting på.

Tjóðveldisflokkurin blev stiftet også som en konsekvens af den ureglementerede danske håndtering af folkeafstemningen om løsrivelse versus vedvarende kolonistatus, der blev afholdt på Færøerne den 14. september i 1946.

Efter 5-6 års total adskillelse i en sørgelig tid for Europa var mine landsmænd kommet til den erkendelse ud fra egne dyrekøbte erfaringer, at nationen var politisk moden til at stå på sine egne ben.

Da valgresultatet faldt ud til fordel for fuld selvstændighed, blev alle de krumspring gjort, der var politisk mulige, for at varetage imperiets interesser. Sammenfattende blev folkeafstemningen negligeret på det groveste, og historien derefter kender vel de fleste.